

РЕШЕНИЕ

№ 4516

гр. София, 02.07.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 13.06.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Аглика Адамова

при участието на секретаря Красимира Савова, като разгледа дело номер **284** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 АПК.

Жалбоподателят М. И. Б. – частен съдебен изпълнител оспорва решение № Ж-146/2013 от 16.12.2013г. на Комисията за защита на личните данни, с което жалбата на Ц. Ж. Б. с рег. № Ж-146/07.05.2013г. е счетена за основателна и на М. Б. е наложено административно наказание – имуществена санкция за това, че в качеството му на администратор на лични данни не е изпълнил задължението си, вменено му от разпоредбата на чл. 23, ал.1 от Закона за защита на личните данни /ЗЗЛД/.

Жалбоподателят твърди, че решението е необосновано и неправилно, като при постановяването му са допуснати съществени процедурни нарушения и нарушения на материалния закон: комисията за защита на личните данни /КЗЛД/ не е изяснила фактите в тяхната съвкупност, в мотивите са залегнали погрешни правни изводи, изтекъл е едногодишният преклузивен срок за образуване на административно производство, комисията неправилно е прибегнала директно към налагане на наказание, без да приложи законовата възможност да издаде предписание за защита на личните данни, административното наказание е явно несправедливо, не съответства на тежестта на нарушението и не способства за постигане на целите, заложи в чл. 12 ЗАНН. Поради това жалбоподателят моли оспореното решение да бъде отменено, алтернативно наказанието да бъде намалено до минималния размер.Претендира разноски.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни чрез процесуалния си

представител оспорва жалбата. Твърди, че ЧСИ М. Б. е публикувал в Интернет единния граждански номер на Ц. Б., без ГПК да го задължава да включи този номер като реквизит на обявлението за публична продан. Изтъква, че именно в публикуването на личните данни в обем, по-голям от изисквания се и обстоятелството, че близо 3 години след приключване на публичната продан те са били видими в Интернет, представлява административно нарушение. Претендира разноски.

Заинтересованата страна – Ц. Ж. Б. оспорва жалбата, присъединявайки се към доводите на представителя на КЗЛД. Твърди, че не е знаел за публикуването на данните му в Интернет до 2013г., когато разбрал от приятели.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и ги прецени в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа страна следното:

Комисията за защита на личните данни е била сезирана с жалба рег. № Ж-146/07.05.2013г. от Ц. Ж. Б.. В нея се сочи, че личните данни на жалбоподателя и на неговата съпруга фигурират в обявление за публична продан, публикувано в Интернет от ЧСИ М. Б. през 2010г. Ц. Б. е поискал от комисията личните му данни да бъдат заличени от Интернет и да бъде извършена проверка по този въпрос. Към жалбата е приложено неподписано копие от обявление по изп. дело 20108380400511 на ЧСИ М. Б. от 04.10.2010г. за публична продан на недвижим имот, подробно описан, собственост на длъжника Ц. Ж. Б.. В обявлението е посочен единният граждански номер на длъжника. Заверено копие от това обявление е представено от жалбоподателя на съда в последното съдебно заседание. На обявлението, след думите „Частен съдебен изпълнител“ над името М. Б. е положен подпис, който не се чете и печат на ЧСИ М. Б.. Под думите Частен съдебен изпълнител е положен печат на помощник-частен съдебен изпълнител А. П.. Не е спорно, а се установява и от регистъра на ЧСИ, че А. П. действително е помощник на ЧСИ М. Б. от 2008г.

Комисията е счела, че жалбата не е съобразена с изискванията на КЗЛД съгласно Правилника за дейността на Комисията за защита на личните данни и на нейната администрация и не съдържа необходимите нормативно определени реквизити, поради което е изпратила съобщение на Ц. Б. за отстраняване на недостатъците.

С молба М-166 от 25.06.2013г. Ц. Ж. Б. е потвърдил жалбата и е заявил изрично желанието си да бъде образувано административно производство. На гърба на тази молба на л. 40 от делото има разпечатка от Интернет търсачката „Г.“ по името на Б., от 24.06.2013г. Като първи резултат е класирано обявлението за публична продан, с името и ЕГН на длъжника. Разпечатката е оспорена по отношение на нейното съдържание от жалбоподателя. Открита е процедура по чл. 193 ГПК.

След подаване на горепосочената молба, КЗЛД е счела жалбата за редовна, подадена при наличието на правен интерес, в срока по чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД и от компетентността на комисията.

В заседание, проведено на 06.11.2013г. (препис-извлечение от протокол № 38), Комисията за защита на личните данни е насрочила жалбата за разглеждане по същество на 27.11.2013 г. Като страни в административното производство са конституирани жалбоподателите Ц. Ж. Б. и Кулка А. Б. и ответна страна – М. И. Б. в качеството му на частен съдебен изпълнител.

С писма с изх. №№ П-4587/05.07.2013г., П-7173 от 12.11.2013г. на Председателя на КЗЛД, ЧСИ М. Б. е уведомен за образуваното административно производство и му е

дадена възможност да предостави писмено становище, както и относими доказателства към жалбата. Депозирано е съобщение от частния съдебен изпълнител, в което се сочи, че Ц. Б. не се е обръщал към администратора на лични данни, за да поиска заличаване на данните му. Соци се, че данните са били публикувани в съответствие с процесуалния закон и при съществуващо законово основание и решение на К. на ЧСИ. Посочено, че обявлението е заличено от сайта на ЧСИ и личните данни са заличени, тъй като изпълнението е приключило.

За откритото заседание на КЗЛД на 27.11.2013г. е съставен протокол, препис-извлечение от който е представен на съда. На заседанието е изслушан представител на ЧСИ М. Б.. На зададен въпрос от председателя на комисията дали към настоящия момент са видими данните на сайта на ЧСИ или на сайта на К. на ЧСИ, членът на комисията В. Е. е заявил, че проверява в момента и данните на Ц. Ж. Б. и на Кулка А. Б. ги има. Председателят на Комисията по-долу в протокола заявява, че вижда едно обявление от 12.06.2012г., но то е без ЕГН. Адвокат Т., представител на жалбоподателя, е заявил, че е съществувала практика през тези години да се посочва ЕГН.

Протоколът на КЗЛД от 27.11.2013г. е оспорен от жалбоподателя относно истинността на изявлението на члена на комисията В. Е.. Отрита е процедура по чл. 193 ГПК.

В писмо от 13.02.2014г. на К. на частните съдебни изпълнители е посочено, че регистърът на публичните продажби е създаден и се поддържа от КЧСИ на основание решение на Общото събрание на К., проведено на 31.01.2009г. Р. е в експлоатация от месец юни 2009г. и разполага с различни функционалности. Там се публикуват всички обявления за имущество, което се продава от частните съдебни изпълнители, както и всички указания, нормативна уредба и друга полезна информация за заинтересованите лица. В края на 2011г. е приключил процеса по изработване и внедряване на нов уеб базиран регистър. От началото на 2013г. регистърът е единствена и задължителна за водене електронна база данни на провежданите публични продажби по реда на ГПК. Поставянето на обявления за публични продажби на ЧСИ на интернет-страницата на К. се извършва от всеки частен съдебен изпълнител, респективно от служители в неговата кантора. За условията и реда за работа са изготвени инструкции, приложени към писмото. Администратор на К. няма оторизация да редактира, променя или изтрива обявление за публични продажби. Обявление № 53527 от 04.10.2010г. на ЧСИ М. Б. вероятно е било публикувано в старата версия на сайта „Регистър на публичните продажби“, която вече не съществува и до която настоящите администратори на К. нямат достъп. През 2010г. основанието за качването от ЧСИ на обявление за публични продажби на интернет страницата на КЧСИ е било решение на Общото събрание, но не е и императивна норма. В писмо от 28.03.2014г. К. на частните съдебни изпълнители твърди, че не е давала задължителни указания на ЧСИ за изписване на допълнителни реквизити в обявленията, освен посочените в разпоредбата на чл. 487, ал.1 ГПК.

Представен е протокол № 53 от 29.05.2009г. на Съвета на К. на ЧСИ в който се съдържа решение № 1. Същото гласи, че от 01.07.2009г. Р. на публичните продажби става задължителен за всички частни съдебни изпълнители. Всички публични продажби се качват на сайта от ЧСИ съгласно сроковете по ГПК. Представено е и протоколно решение № 3 от 25.01.2014г., взето на общото събрание на КЧСИ, с което са приети изменения и допълнения на Етичния кодекс на частните съдебни

изпълнители, сред които и нова ал.3 на чл.6, гласяща „Всеки частен съдебен изпълнител е длъжен точно и коректно да публикува обявления и данни за вещите на публична продажба в Интернет страницата на ЧСИ“.

В съдебно заседание по реда на чл.176 ГПК М. Б. на въпроси на представителя на ответника, отговаря че не той е изготвил обявлението по изпълнително дело № 20108380400511 с изх. № 53527/04.10.2010 г. Обявлението е извършено по стандартните начини, посочени в ГПК - в канцеларията на кантората на ЧСИ, в СРС, където се извършват публичните продажби и на Интернет страницата на кантората. Обявленията се свалят веднага след като приключи публичната продажба. ЧСИ не може да си спомни кога точно е свалено процесното обявление. Не е съставен документ-протокол, който удостоверява свалянето на обявлението. Няма такава практика. След извършване на продажбата, обявленията се свалят технически, унищожават се и делото се архивира. Публичната продажба е приключила през 2010г.

В съдебно заседание по реда на чл. 176 ГПК Ц. Б. отговаря, че през 2013г. му се е обадил негов познат, който го е уведомирал, че при написване на името му в Интернет излиза обявата за публична продажба на имот от 2010 г. Ц. Б. проверил това и отишъл в КЗЛД. Лице от комисията е направило разпечатката. Обяснил им е случая, че стои още обявлението, а имотът е продаден 2010 и те са проверили в Интернет и са извадили копие от това обявление. Тогава Ц. Б. е написал жалбата и обявлението са го приложили към жалбата. През 2013 г. е получил писмо от кантората на ЧСИ, че обявлението е свалено. Разпечатката, която е на гърба на л. 40 от делото, не я е приложил Ц. Б.. На лист 40 е неговата молба, но това което е на гърба на лист 40, не го е приложил той. Има две или три дела при ЧСИ.

От показанията на свидетелката Е. Г. П. се установява, че към момента в който г-н Б. е подал жалбата си пред КЗЛД, свидетелката е била младши юриконсулт. Сега не работи там. Спомня си ясно, че той е дошъл и е заявил, че трите му имена и ЕГН и тези на съпругата му са изнесени в „Г.“. Свидетелката поискала да конкретизира и той е казал, че при търсене имената и ЕГН излизат като резултат от сайт на ЧСИ М. Б.. Б. е обяснил, че има дела, но не е съгласен личните му данни и тези на съпругата му да излизат в Интернет. Свидетелката е поискала доказателства; Ц. Б. е казал, че няма такива, но всеки има достъп до интернет и може да ги види. Тогава двамата са отишли в деловодството на административния орган, което е в непосредствена близост до приемната. Свидетелката е помолила служителката, която приема пощата, да стане от компютъра и са въвели името и ЕГН на Ц. Б.. Излезли са резултатите, пуснали са ги да се разпечатат на лист А4 и са ги приложили към жалбата. На случаен принцип после тази жалба е била разпределена на свидетелката. Тя повторно е влязла в търсачката, намерила е сайта на ЧСИ М. Б., оказали се две дела. На едното дело са излезли данните на двамата, на другото дело само данните на г-н Б.. Свидетелката отново ги е принтирала и ги е приложила към преписката. След това, на заседанието, когато е внесла доклад по основателността на жалбата за това, че наистина има данни и те се разпространяват, в откритото заседание на КЗЛД отново се е потвърдило от комисарите. Всеки от тях разполага с лаптоп, влезли са в интернет, проверили са, явно още не са били заличени данните от ЧСИ. След конституирането му обаче в открито заседание, разбрали, че вече са свалени. По принцип, има два етапа, жалбите се гледат по допустимост и след това по основателност. По време на заседанието по допустимостта данните са били там, комисарите са ги гледали на лаптопа. На заседанието по основателността свидетелката не помни дали данните са били там,

мисли, че са били изтрети. Проверила е от личния си компютър и не са били там. Свидетелката не помни кога е било заседанието по основателността и дали е било на 27.11.2013г., но е присъствала на него. Не може да каже дали членът на комисията г-н Е. е отворил лаптопа и е извършил проверката на заседанието по основателността или на заседанието по допустимостта. Свидетелката мисли, че е било на заседанието по допустимостта. Не си спомня конкретно дали на заседанието по основателността се е извършила проверка дали данните са още в интернет. Води се звукозапис. Стенографът записва.

От показанията на свидетелката Ц. К. М. се установява, че тя е присъствала на заседание на 27.11.2013 г. на КЗЛД, присъства на всички заседания, тъй като е стенограф на КЗЛД. Води протокол и звукозапис. Отразява се всичко, което се случва. След заседанието, стенографският текст се дешифрира на компютър. По протокола от 27.11.2013 г. свидетелката е отразила това, което се е случило в заседанието и се е подписала. Не помни точно какво е станало в заседанието, но това, което е отразила, се е случило. Не си спомня дали някой от комисарите е съобщавал данни на това заседание. Свидетелката не вижда данните, които е казано, че са видени, те гледат на компютъра. Записала е това, което е казано. Пред свидетелката няма компютър. Не може да каже какво е видял г-н Е.. Казал е, че е видял данни, но не знае какви и къде, каквото е казал, това е записано. Не се съхранява звукозаписа, свидетелката го трие. Протоколите също не съхранява. Изпраща ги на комисията. Съхраняват се в деловодството на хартиено копие. Не се съхранява записа, той е помощно средство за стенографа.

Съдът кредитира показанията на свидетелите, като ясни, без вътрешни противоречия, кореспондиращи помежду си и с останалия доказателствен материал, включително след преценка по реда на чл. 172 ГПК. Въпреки че свидетелите са бивш и настоящ служител на КЗЛД, съдът намира, че показанията им съответстват на обективната действителност и не са дадени в услуга на органа по назначаването.

При справка в Електронния регистър на КЗЛД се установява, че М. Б. е вписан като администратор на лични данни като физическо лице и поддържа пет регистъра, съответно входящ и изходящ регистър, регистър на заведените дела, регистър на извършените действия, регистър на прекратените дела и азбучник. Администраторът е посочил, че ще обработва лични данни, включително имена и ЕГН за целите на извършването на правни услуги въз основа на ГПК и ЗЧСИ.

Въз основа на обсъдените в съвкупност доказателства, съдът приема за недоказани оспорванията по чл. 193 ГПК. Установи се от показанията на свидетелката П., че тя е снела разпечатката от интернет, която обективира показването на името и ЕГН на Ц. Б. при търсене в „Г.“ като част от обявление за публична продажба по изпълнително дело на ЧСИ М. Б.. Неоснователни са твърденията на жалбоподателя, че разпечатката не е документ. Всяка вещ, представляваща обективизирано на хартия изявление представлява документ. В случая е налице частен свидетелстващ документ, който е неподписан, поради естеството му. Допустимо е обаче със свидетелски показания да се установява начинът, по който е създаден този документ. Показанията на свидетелката П. кореспондират с обясненията на Ц. Б., дадени по реда на чл. 176 ГПК, както и с писмените доказателства по делото. Тя свидетелства, че именно това е съобщението, което е видяла при търсене в „Г.“ и че това съобщение е било налично в Интернет към датата на подаване на жалбата в Интернет.

Недоказано е и оспорването на протокола от заседанието на КЗЛД от

27.11.2013г. Жалбоподателят не представи доказателства, от които може да се направи убеден извод, че В. Е. – член на КЗЛД не е извършил проверка в Интернет и не е констатирал публикуване на лични данни на Ц. Б.. Действително, от протокола не се установява за кои точно лични данни е извършена проверката и във връзка с кое точно съобщение на ЧСИ / тъй като става ясно, че е имало повече от едно съобщение, но наказанието е наложено по повод обявление по изп. дело 20108380400511 на ЧСИ М. Б. за публична продажба на недвижим имот от 04.10.2010г./ Несъществено обаче е за спора обстоятелството дали обявлението е можело да бъде открито в Интернет към датата на заседанието на КЗЛД, тъй като със сигурност е установено, че към датата на подаване на жалбата това е било възможно. Поради това е и без значение дали правомерно или неправомерно е бил унищожен звукозаписът от заседанието, още повече, че ЗЗЛД или Правилникът за дейността на КЗЛД и нейната администрация не предвижда задължение за заседанията на комисията да се изготвя аудиозапис, а още по-малко той да се съхранява. При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, като подадена в срок, от легитимирано за това лице и срещу подлежащ на обжалване индивидуален административен акт. Разгледана по същество, е основателна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган – Комисията за защита на лични данни. Комисията за защита на личните данни е колегиален административен орган, който се състои от председател и четирима членове, съгласно чл. 7 ЗЗЛД. Съгласно чл. 9, ал.3 ЗЗЛД, решенията на комисията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ. Разпоредбата на чл. 8, ал.6 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация предвижда, че заседанията на комисията се провеждат, ако на тях присъстват най-малко трима от нейния състав. Следователно, като е заседавала и приела решението в състав от четирима души, КЗЛД не е допуснала нарушение, което да се отразява на валидността на изразеното от нея волеизявление.

Решението е издадено в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите посочени в ал. 2 реквизити – наименование на органа, наименование на акта, адресат на акта, фактически и правни основания за издаването му, разпоредителна част, дата на издаване и подписи.

При издаване на оспорения административен акт не са допуснати съществени административно-процесуални нарушения и нарушения на материалния закон. На страните е дадена възможност за представяне на становища и доказателства, фактическата обстановка е добре изяснена. Действително административният орган не е установил обстоятелството кой е подписал и публикувал обявлението, съдържащо ЕГН на жалбоподателя, но това не се отразява на крайните изводи на административния орган.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че е изтекъл преклузивен срок за образуване на административното производство. Съгласно чл. 38, ал.1 ЗЗЛД, при нарушаване на правата му по този закон всяко физическо лице има право да сезира Комисията за защита на личните данни в едногодишен срок

от узнаване на нарушението, но не по-късно от пет години от извършването му. От събраните по делото доказателства не се установява Ц. Б. да е научил за публикуването в Интернет обявление по-рано от 2013г. Освен това, извършването на нарушението е с продължителен характер и е преустановено едва след подаване на жалбата пред КЗЛД, поради което няма основание да се приеме, че е започнал да тече едногодишният срок. Не е изтекла и абсолютната погасителна давност за налагане на административно наказание.

Неоснователно е оплакването, че ответникът е наложил санкция, вместо да издаде предписание. Съгласно чл.38, ал.2 ЗЗЛД, комисията сама преценява дали да наложи принудителни административни мерки или административно наказание, или и двете, в зависимост от конкретната ситуация. Принудителните административни мерки по принцип имат превантивен, преустановителен или възстановителен характер. В случая, тъй като нарушението е било извършено и преустановено към датата на издаване на решението, а подходяща възстановителна мярка не е възможна, правилно ответникът е преминал към определяне на административно наказание.

Разпоредбата на чл. 2 от Закона за защита на личните данни определя като лични данни всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. Без съмнение името и единният граждански номер са лични данни. Съгласно легалното определение на §1, т.1 от ЗЗЛД, "обработване на лични данни" е всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, като събиране, записване, организиране, съхраняване, адаптиране или изменение, възстановяване, консултиране, употреба, разкриване чрез предаване, разпространяване, предоставяне, актуализиране или комбиниране, блокиране, заличаване или унищожаване. Следователно, вписването на личните данни в обявление да публична продан и неговото разпращане и публикуване, включително на интернет сайтове представлява обработване на лични данни по смисъла на закона.

В чл.2, ал.2 от закона са посочени изискванията при събиране и обработване на личните данни: да се обработват законосъобразно и добросъвестно; да се събират за конкретни, точно определени и законни цели и да не се обработват допълнително по начин, несъвместим с тези цели; да бъдат съотносими, свързани с и ненадхвърлящи целите, за които се обработват. В разпоредбата на чл. 4 ЗЗЛД са посочени условията, при които е допустимо обработването на лични данни. В конкретния случай обработването, изразяващо се във вписване и публикуване на ЕГН в обявлението за публична продан е било извършено в за изпълнение на нормативно установено задължение на администратора на лични данни и в изпълнение на негови правомощия по закон. Това обработване обаче противоречи на чл. 2, ал.2 от закона, тъй като надхвърля целите, за които се извършва обработването. Публикуването на ЕГН в обявлението, както правилно е преценила КЗЛД, не е необходимо и не допринася за по-добро изпълнение на нормативно установените задължения на ЧСИ. Това не се изисква и от Гражданския

процесуален кодекс. Следователно, налице е основание за обработване на личните данни по смисъла на чл. 4, ал.1 ЗЗЛД, но публикуването на обявление, съдържащо ЕГН на длъжника в Интернет представлява мярка, несъразмерна с целите, за които се извършва обработването. Налице е нарушение на чл. 2, ал.2 ЗЗЛД.

Ответникът също е констатирал това нарушение, но не го е квалифицирал и не е санкционирал жалбоподателя за него с предвидената глоба по чл.42, ал.1 ЗЗЛД. Като краен извод, решението да не се санкционира жалбоподателя за това нарушение е правилно, тъй като от данните по делото се установява, че нарушението по чл. 2, ал.2 ЗЗЛД е извършено от помощник на частния съдебен изпълнител. Административно-наказателната отговорност е лична. Частният съдебен изпълнител, в качеството му на администратор на лични данни би могъл да носи отговорност за действията на помощниците си, извършени в нарушение на чл. 2 и чл. 4 ЗЗЛД само като допустител. Специалният ЗЗЛД обаче не предвижда състав за допустителство, а общият Закон за административните нарушения и наказания в чл. 10 допуска наказание за допустителство само ако то е изрично предвидено в специалния закон.

Независимо от изложеното, правилно ответникът е наложил наказание за неизпълнение на чл. 23, ал.1 ЗЗЛД, за това, че „администраторът на лични данни не е предприел необходимите технически и организационни мерки, за да защити личните данни и е осигурил посредством публикуването им в интернет неправомерен достъп на неограничен кръг от лица, след постигане на целта за публикацията в рамките на 3 години, което е предпоставка за неправомерното им обработване“. Действително, съгласно чл. 23, ал.1 ЗЗЛД, администраторът на лични данни предприема необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните от неправомерен достъп или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване. Администраторът на лични данни определя срокове за провеждане на периодични прегледи относно необходимостта от обработване на данните, както и за заличаването им. По силата на цитираната разпоредба, макар да не е подписал лично обявлението и също така да не го е разпространил лично, жалбоподателят е бил длъжен да вземе мерки при публикуване на обявленията за публична продажба на личните данни на длъжниците да бъдат заличени, както и да предприема периодични проверки за сваляне на обявленията по приключилите вече изпълнителни дела. Бездействието, съставляващо неизпълнение на това задължение, представлява нарушение, извършено лично от жалбоподателя в качеството му на администратор на лични данни, за което той носи лична административно-наказателна отговорност.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че няма правомощия да извършва действия по заличаване на съобщения от сайта на КЧСИ. Посочените по-горе задължения не отпадат за жалбоподателя само поради това, че публикуването не е извършено лично от него. Достатъчно е, че то е възложено от негово име и във връзка с изпълнение на неговите правомощия. Следователно именно той е задължен да вземе мерки за опазване и своевременно заличаване на личните данни. По делото липсват

доказателства жалбоподателят да е сигнализиран КЧСИ за сваляне на съобщението от Интернет. Нещо повече, съобщението е било публикувано и на сайта на самия ЧСИ. Освен това, публикуван е ЕГН на заинтересованата страна, което надхвърля целите на закона.

За надлежно констатираното административно нарушение е наложено административно наказание по чл. 42, ал.9 ЗЗЛД, предвиждащ глоба или имуществена санкция от 500 до 5000 лв. Погрешно на жалбоподателя е наложена имуществена санкция, тъй като той е физическо лице и като такова е вписан и в регистъра на администраторите на лични данни. В случая обаче това нарушение не е съществено, тъй като размерът на глобите и имуществените санкции е еднакъв.

В оспореното решение са изложени изрични мотиви за причините, поради които санкцията е наложена в определения размер от 3200 лв – наличие на влязло в сила решение, с което на жалбоподателя са наложени наказания за административни нарушения по същите текстове на ЗЗЛД. Съдът е изискал решение № 47/2011 от 06.12.2011г., ведно със съдебните решения, с които е потвърдено. С това решение на КЗЛД обаче на ЧСИ не е наложено административно наказание, а е издадено предписание, т.е. наложена е принудителна административна мярка. Принудителната административна мярка, макар в случая да има възстановяващ характер, не представлява административно наказание. Следователно, за жалбоподателя наложеното наказание се явява първо. Съгласно легалното определение на §1, т.9 ЗЗЛД, "повторно" е нарушението, което е извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. Освен това в чл. 42а е предвидено, че когато нарушенията по този закон са извършени повторно, се налага глоба или имуществена санкция в двоен размер на първоначално наложената. Следователно, за да е налице повторно нарушение, е необходимо не само да е извършено предходно административно нарушение, но и то да е санкционирано. При това първата глоба или санкция е решаваща за определяне размера на втората.

Ето защо съдът счита, че неправилно ответникът е наложил имуществена санкция около средния размер на предвиденото наказание. По делото липсват данни, които до обуславят налагане на наказание над минималния размер. От нарушението не са произтекли вредни последици. Поради това, по отношение на санкцията настоящият съд, на основание чл. 172, ал.2 АПК, следва да измени решението на КЗЛД, като определи минимален размер на наказанието, а именно глоба от 500 лв.

Жалбоподателят е поискал заплащане на разноски в размер на 150 лв за адвокатско възнаграждение. Представителят на ответника също е поискал присъждане на разноски, без да представи списък на същите и без да конкретизира кои са те, но позовавайки се на разпоредбата на чл. 78, ал.8 ГПК относно правото на възнаграждение за юрисконсулт. Съдът намира, с оглед частичната основателност на жалбата, че претенциите на страните за разноски взаимно се компенсират и не присъжда такива.

Воден от горното Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯ решение № Ж-146/2013 от 16.12.2013г. на Комисията за защита на личните данни, в частта относно наложеното административно наказание, по жалба на Частен съдебен изпълнител М. И. Б., като определя административно наказание глоба в размер на 500 лв.

Решението е постановено при участието на заинтересованата страна Ц. Ж. Б..

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: